

En dröm i verkligheten

The musical score is written on four staves in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The melody is accompanied by chords: C, G7, C, G7, C, G7, C, F, C, G7, C. The lyrics are: Hon satt på klippan vid den öde stranden. För henne öds - lig o - ce - a - nen låg. Den tröt - ta pan - nan stödde hon med han - den och o - av - bru - tet e - mot vä - ster såg.

Hon var så ung, så skön jämväl i tårar
med djupblå ögon och ett hår av gull.
Linnean lik i Nordens korta vårar,
hon var så ljuv, så ren, så oskuldsfull.

När morgonsolen purpurstrålar stänkte
på österns sky hon ren på klippan satt.
Hon syntes där mång' gång när sol sig sänkte
och mången ljuvt balsamisk sommarnatt.

Hör dotter min, mig tyckes som du sutte
en ensam fågel lik vid böljor blå.
Din kind är blek, det stormar hårt därute.
Kom in, han kommer ju ej förr ändå.

Din lyra hänger stum med brustna strängar,
din myrten vissnar och din fågel dör.
Förr ljud din sång så klar kring berg och ängar.
Sjung, du har ju mig att sjunga för.

Men dottern log och vinkade med handen:
Förlåt, jag kan ej sjunga moder kär,
men sedan böljan frusit har vid stranden
då finner du mig inte längre här.

Förty jag drömde samma natt han farit
att jag med honom på hans fartyg stod.
Storm ifrån nordan hela dagen varit
och bak en molnvägg solen sjönk i blod.

Jag smög mig till hans bröst och tårar smögo
på mina kinder fastän munnen log.
Jag såg då huru vita fåglar flögo
likt andeväsen framför skeppets bog.

Men skeppet kryssade med fulla segel
och kastades av vinden av och an.
Jag sporde vilka dessa fåglar voro.
De äro mina budskap, sade han.

De följa mig utöver vida haven
likt trogna andar, sända ifrån Gud,
och när en gång jag lägges ner i graven
jag sänder en av dem till dig med bud.

Att du må veta när min dag är liden.
Farväl min älskade och gråt ej så.
Hur våra öden växla här i tiden
vi mötas ju hos Gud till sist ändå.

Han kysste mig, men knappt var kyssen brunnen
på mina läppar förr'n min dröm var slut.
Den plötsligt lik en dimma var försvunnen
och jag var åter ensam som förut.

Se, därför moder, sitter jag vid stranden
och ser mot väster där hans skepp försvann,
och innan böljan frusit invid stranden
hans bud skall komma eller också han.

Och vårens dar och sommarens försvunno
och det blev höst på nytt bland Nordens fjäll.
Blodröda skyar uti väster brunno,
och brasan sprakade på spisens håll.

Re'n vintern fattat spiran uti Norden
och löven skakats ned av iskall vind.
I stora flockar snön föll över jorden,
och vit som snö blev unga flickans kind.

Hon grät ej mer, hon satt med tårlöst öga
likt marmorstoden på en älskad grav.
Den yttre världen brydde henne föga.
Vad visste hon väl om vad glädje var?

Det blev så mörkt, så tyst i hennes sinne
när drömmande hon vid sin slända satt,
och låg var stugan, det blev kvavt därinne,
hon smög sig ut en mörk november natt.

Hon satte sig på klippan invid stranden
där förr hon suttit re'n så mången gång.
Den trötta pannan stödde hon i handen
och lyssnade till nordanvindens sång.

En liten stjärna mellan molnen blänkte
i havets djup, hon såg sin bild däri.
Det vita skummet över klippan stänkte,
och stormen tjöt med ökat raseri.

Var det en dröm? När hon sitt öga lyfte
en fågel kom i snövit fjäderskrud.
Sitt huvud han mot hennes öra tryckte
och viskade: Din älskling är hos Gud.

Han sände mig, och dig hans bud jag bringar.
Med dödlig fasa hon ur dvalan spratt.
En fiskmå's flög förbi på lätta vingar,
en vålnad lik uti den hemska natt.

Men mellan brystna moln på himlaranden
sågs månen blicka ned på stormens hot,
och nu en svallvåg kastar upp på stranden
ett bleknat lik strax invid flickans fot.

Och månen lyste på hans bleka panna
och på hans evigt brystna ögonpar.
Men ännu blekare blev lilla Anna.
Hon visste nog vem som den döde var.

Hon sjönk intill hans bröst. Ej tårar runno
på hennes kinder, ty hon gråtit nog.
och hennes läppar mot hans läppar brunno,
men döden återgav ej mer sitt rov.

Hon bad en bön, och hennes bön den hördes
av mästaren, högt upp i himmelrik,
och hennes själ i hast till honom fördes,
och morgonsolen sken på tvenne lik.

De vila nu i samma grav vid randen
av deras hembygds välbekanta hav,
och vem som vill kan ännu se vid stranden
de båda ungas snart förglömda grav.